

ÉLETIGE: 2013 f e b r u á r hóban : (Zsid.10,32) :

« Emlékezzetek vissza az elmúlt időkre, amikor megvilágosodástok után annyi szenvedésben és küzdelemben helytálltatok..»

Tematizálás. - Kedves Nővéreim és Fivéreim az Úr Jézus Krisztusban ! Életünk legfőbb feladata, Isten dicsőítése. Sok hitoktatást, prédikációt mondtam és hallgattam meg, de - úgy érzem - ezt a lényeges isteni felszólítást és elvárást Isten részéről, sem én sem társaim kellőképpen nem, hangsúlyoztuk ki. Egy teremtmény nagyobb, szebbet nem alkothat, gondolhat, mondhat, vagy tehet, mint azt, hogy megdicsőítse áldott Teremtőjét szavával és életével. A januári életige ezt a hűrt pengette, ezt a témát fejtegette. – Amikor néhány éve - úgy éreztem, hogy „belerázódom” hitem világába - ébredésem első gondolata - mindjárt ez volt - mintegy isteni sugallat: Te csak dicsőíts! Meggyőződés, hogy mindenki, aki élő hitre ébred egy megújult öntudattal, ezt a sugallatot megkapja. A dicsőítés központi feladattá válik, a legfontosabb tennivalóvá. Csak az a kérdés, hogy ez miként valósítható meg. Legegyszerűbb válasz: Szóval, szavakkal. A dicsőítés szavai, az első szóba jöhető eszköz. A 2000 éves egyház rendelkezik a dicsőítés bőséges szóállományával. Nem is beszélve az ószövetség dicsőítő zsoltáiról, a próféták és Isten embereinek magasztaló imáiról. Igen, tudjuk, érezzük, s ez a másodiknak beérkező sugallat, hogy a dicsőítés szóbeli imáit - amennyire csak képesek vagyunk rá - szívből kell harsogni, mondani, avagy sutogni. S ezt tartósan, napról-napra, évről-évre és évtizedekről évtizedekre menő tartós elszántsággal és fáradhatatlan kitartással kell végezni, mint alapvető teremtményi kötelességünket. Mondhatnám, s lehet mondani: Teher, de édes teher - gondolva Jézus szavaira: „Az én igám édes, és az én terhem könnyű.” (Mt.11,30). Idővel rájövünk, hogy mekkora visszhangja lesz ennek a továbbiakban a lelkünkben (!) Hogy mekkora, fentről való támogatottsággal fizet érte az Úr - ezekért a csekély de kitartó szavakért. Isten országa azonban nem szavakból áll, hanem lélekből. S a kitartó szóbeli Isten-dicséret azt fogja eredményezni, hogy a lelkületünk és lelkünk is átalakul a dicsőítés lelkére és lelkületére.

Ez a lelkület aztán sodor tovább, s a dicsőítés eszköztárát ki akarja terjeszteni túl a szóbeli imán a a cselekvés, a tevékenykedés, vagy szenvedés területére is. Egyre sürgetőbb belső követelményként fakad belőlünk azután az a vágy, hogy Istent ne csak szavakkal, hanem tettekkel, életünk egészével is dicsérjük és dicsőítsük. De ebben a formátumban is ugyanarra az elszántságra és állhatatosságra van szükség, amint azt a szóbeli dicsőítésnél már átéltük. Ha kitartunk, el is nyerjük! Lelkületünket is egyre hatékonyabban formálja, a dicsőítésnek ez a kiteljesített értelmezése: A tettekben, a magatartásban való dicsőítés. Mert - közben - maga, a dicsőítésnek Szent Lelke is leszáll ránk, s elveszi tőlünk a robotnak keserű izzadság-szagát. Maga Isten Szent Szelleme, Lelke is ott sóhajtozik bennünk majd kimondhatatlan szavakkal: Műszakváltás lesz: A Lélek bennünk vágyakozik, kimondhatatlan nyöszörgésekkel - hangot levéve: - kiáltozik, míg mi pedig csak úgy elvagyunk békén, egyfajta szerető egyszerűségben: Tudván azt, hogy ez ilyen egyszerűen működik

Még egy további döbbenetes felismerés tárul majd még elénk: A megpróbáltatások helyes „megválaszolása”. Isten nem kényeztet el minket azért, mert újtára léptünk, s azon trappolunk. Jön minden, mint mindenki másnak. Nincs személyválogatás e téren sem! Mindenféle gond, probléma, betegség meglátogat minket is, s nekünk minden körülmények között továbbra is feladatunk marad: Isten megdicsőítése. Csak gondoljunk Urunk keserves kínjaira: A szeretett Fiú, a nagy Favorit, s lám...Ő megdicsőítette az Atyát - éppen ebben a rettenetes helyzetben leginkább! Meghajtotta fejét a kereszten, mintegy tudomásul vette az adott helyzetet, mint egy érettségi vizsgafeladatot, s megérett a kereszt fáján a dicsőítés gyümölcse. Fantasztikus szépek ezek a szavak: „Atyám, elérkezett az óra, dicsőítsd meg Fiadat, hogy Fiad is megdicsőítsen téged!” (Jn.17,1) A szenvedés, akár a lelki szenvedés is, s minden megpróbáltatás - helyes megközelítéssel és felhasználással - a dicsőítés prominens eszközévé válhat. Ne felejtjük el: A megváltás (egyik) eszköze ez, Jézus szentséges személyével egyesülten! - Ha Jézusban élek, akkor Jézusban szenvedek, s ez a brutálisan tűnő eszköz (a szenvedés, mint borzadály) – felemel a természet fölé - a természetfeletti dicsőítő kórusba. Még ha a mélységből is kell engem fölemelni, s a szenvedést éppen büntetésben töltöm is, hitem miatt átfordul minden gyötrelmem dicsőítésbe.(Gondoljunk csak e szavakra: „Még ma velem leszel a Paradicsomban” (Lk.23,43) Az élet - élethossziglan küzdelem, megpróbáltatás és szenvedés. Minden napra kijut: „A mának elég a maga baja.” (Mt.6,34). A sorson át kihívás érkezik mifelénk, mely egy válaszára kötelez. Ha helyesen „válaszolunk”, akkor megdicsőítjük Istent életünkkel. Tehát Istené az akció - s miénk a reakció. Kapjuk a labdát, s azt helyesen kell visszaadni. Ez a dicsőítés élete és az életünkkel való dicsőítés művészete. Ezt végigcsinálni hibátlanul: Nem semmi! (Igazában ez nem megy, de más út nem maradt). Így érkezünk el a helytállás témájához. Az első krisztushívók bizony a megpróbáltatások egész sorát kellett, hogy kiállják, s ennek ad hangot a mai ige: „Emlékezzetek vissza az elmúlt időkre, amikor megvilágosodástok után annyi szenvedésben és küzdelemben helytálltatok.” (Zsid.10,32.)

Téma. - Helytálló az, aki megbízható. Ebből az is következik, hogy valaki megbízta. Tehát megbízatásban van. Ha azt a megbízatást kaptuk, hogy Istent dicsőítsük meg életünkben, akkor **egész életünket át kell, hogy hassa ez a megbízhatóság, s az ebben való helytállás.** Aki helytálló, arra rá lehet bízni feladatot. Minél nagyobb valakiben ennek a helytállásnak a hányadosa, annál nagyobb feladattal lehet őt megbízni, mert a megbízó tudja róla, hogy a legnehezebb küldetésben, misszióban, feladatban is helyt fog állni. A mennyei Atya ismerte a szeretett Fiút, s tudta,

hogy mindent megtesz az ő kedvéért, s a legnehezebb feladatok teljesítésében is helytáll, s azt végbeviszi. Minket is ismer, s ismeri szívünk készségét. Így biztat János apostol is: „Gyermekeim, ne szeressünk se szóval, se nyelvvel, hanem tettel és igazsággal. Erről ismerjük fel, hogy az igazságból valók vagyunk-e, és így nyugtatjuk meg színe előtt a szívünket.” (1.Jn.3,19-20.) Helytálló az, aki hűségesen teljesíti megbízatását úgy, ahogy megbízója őt megbízta, s mindig ott legyen található, ahová állították, egészen átadja magát annak a szolgálatnak, amelyre felkenetést kapott, s végére járjon annak az útnak és programnak, melynek beteljesítése is az ő gondja. A mai világ-szellem, vagyis e-világ fejedelmének szelleme a bizalmatlanság és a megbízhatatlanság szellemével telíti meg a közélet légkörét, s megmérgezi, szétrombolja az emberi kapcsolatok összhangját. A hamisságtól lassacskán az emberiség egész „zenekara” hamisan muzsikál, s megöli minden kapcsolatnak szívét, a szeretetet. A helytállásról, hűségről, odaadásról s minden magasztos erényről maholnap csak ott lehet beszélni, ahol a hit mécsesének lángja ég. Nekünk maradt osztályrészül helytállni a végsőkig: A hitben, a gonoszság elutasításában, a szeretetszolgálat rendíthetlenségében, s minden érték őrzésében. S itt a Legfőbb érték: Isten. Ezért őriztétek meg szívetekben Istent, s az Ő szeretetét. „Ezért szeretett testvéreim, ... örömöm és koronám: így álljatok helyt az Úrban, szeretteim!”(Fil. 4,1.)

Akció-program. - Aki lelkiismeretesen teljesíti azt, amit kötelességként a maga számára, mint érvényes megbízatást ismert fel, ezzel a hűséges teljesítéssel és szilárd helytállással, a Magasságbelit dicsőíti meg. Napi esti lelkiismeretvizsgálati pont: Teljesítettem-e vállalt kötelességemet? Ez imádság-értékű helytállás - az Úrban, az eljövendő Ország előmunkálata, egy élő sejt az egyházban, ahol Isten Lelke lüktet, s a kegyelmet lehívja a lelkek megmentésére. Egy bázis, egy stratégiai pont, a sátán elleni világméretű szellemi harcban. A helytállás jelképe a szikla, ez pedig Krisztus, aki a helytállás jelképévé magasztosult. Egy megbízható személy jelenléti pontja, akire támaszkodni és építeni lehet.

Tanúságtétel. – Egyik kisközösségi tagunk - már régebben történt - beszámolt kórházi élményeiről. Elmondta, hogy ott is hűségesen végezte az ő napi imáit, a zsolozsma egy-egy részét és próbált lelki beszélgetést is kezdeményezni a betegtársakkal. Egyik-másik hajlott rá, de valójában csak magára maradt a hitével. A szobatársak és a környezete azért tudta róla, hogy gyakorló hívő, ezért bizalommal voltak iránta. S ez úgy van, általában, hogyha az egyik elkezd, akkor a többiek már folytatják. Így történt, hogy szobatársai egymás után vitték hozzá aranytárgyaikat, ékszereiket, értékeiket megőrzés végett. Mert egy-két órára, ha - mondjuk kivizsgálásra, vagy egyéb oknál fogva el kellett hagyniuk a betegszobát, akkor értékeik védelmét sehol sem látták olyan biztonságban, mint a mi kedves közösségi tagunknak éjjeliszekerényében. (Pedig ez sem olyan egyszerű garancia-kérdés). Tudták, hogy az, ott, biztonságban van. – Volt is bennem egy kis szorongás - mesélte tovább - mert annyi értéket összehordtak, mintha ott egy páncélszekerény lenne, pedig csak éjjeliszekerény volt. A végén már alig mertem elmozdulni, de – hál’ Istennek, nem történt semmi baj. Mindenki visszakapta hazatérte előtt vagyontárgyait, s illedelmesen köszönték azok megőrzését. A hitelesen megélt hit adja a helytállást és a megbízhatóságot.

Igei ima. – Úr Jézus, az Atyának Fia! Te teljesen birtokolod Atyád tekintélyét a világban: Lényegileg egy vagy Vele ! Azt teszed, ami Neki kedves. Küldetésedet betöltöd teljesen, a rád bízott feladatot és művet elvégzed hiánytalanul. Helytállsz az utolsó leheletig, s megbízatásodat végrehajtod. – Éljen bennem és működj bennem is ; hiszen Te ugyanaz vagy és maradsz tegnap, ma és mindörökké. Ámen.

LEVELESLÁDA.

Minden kedves Nővéremnek és Fivéremnek kívánok olyan életvezetést, mely megdicsőíti Istent a mindennapi hűséges, helytálló kötelességteljesítésben és a megbízható, hitelesen lelkiismeretes Krisztus követésben!

Imádságos szeretettel:

Károly, Karcsi atya, testvér.